

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 13603-02-18

ניתן ביום 02 יולי 2018

המערער

אהוד שמחי

המשיבים

1. גירית טכנולוגיות בע"מ
2. אחישי אליעזר בוכניק

לפני: סגן הנשיאה אילן איטח, השופטת לאה גליקסמן, השופטת סיגל דוידוב - מוטולה
נציגת ציבור (עובדים) גב' חיה שחר, נציג ציבור (מעסיקים) מר אמנון גדעון

בשם המערער – עו"ד דליה בושנסקי
בשם המשיבים – עו"ד נעם מ. זוכמן

פסק דין

השופטת לאה גליקסמן:

1. ערעור זה סב על החלטתה של רשמת בית הדין, השופטת אפרת קוקה בתיק ע"ע 55283-06-17, שלפיה נתקבל לרישום ערעורם של המשיבים על פסק דינו של בית הדין האזורי בתל אביב בתיק סע"ש 34370-12-14.

הרקע לערעור כעולה מכלל החומר שבתיק:

2. בבית הדין האזורי בתל אביב התבררה תביעתו של המערער כנגד המשיבים לתשלום פיצויי פיטורים וזכויות סוציאליות שונות בקשר לעבודתו במשיבה 1 (להלן – **החברה**) וסיומה. החברה הגישה תביעה שכנגד בעניין נזקים שגרם לה המערער, לטענתה, בסך של 283,420 ₪.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 13603-02-18

3. בפסק דינו מיום 9.5.2017 קיבל בית הדין האזורי באופן חלקי את תביעתו של המערער נגד החברה, ודחה את התביעה נגד המשיב 2 בהעדר עילה להרמת מסך ההתאגדות, תוך שציין כי **"לא נעלם מעינינו כי בנמצא הלכות שהיה בהן כדי לחייבו אישית, הגם לטעמנו, לא כך בנסיבות שהוכחו"**. התביעה שכנגד נדחתה במלואה, תוך שבית הדין האזורי קבע כי הוא מקבל את טענת המערער כי **"יש להוקיע – ובחריפות – התנהלות הנתבעת בהגשת 'התביעה שכנגד', השימוש בניסוח וסגנון מתלהם/תקיף ומשמיץ – וללא 'רבב של ראיות' לתימוכין, ותוך עתירה לסכומים מופרכים, גבוהים ובלתי מבוססים, וללא שנעשה ניסיון אמיתי להוכחתה!"**. בסופו של יום חויבה החברה לשלם למערער סך של 27,430 ₪, מתוכם 16,500 ₪ פיצוי בגין הליך הפיטורים והפגמים שנפלו בשימוע, הוצאות משפט בסך של 9,000 ₪ ושכ"ט עו"ד בסך של 8,500 ₪.

4. המשיבים הגישו ערעור על פסק הדין ביום 25.6.2017. הודעת הערעור הוגשה על ידי המשיבים עצמם, ובפתיח לה נאמר כי **"פסק דינו של בית הדין האזורי לעבודה בת"א יפו מיום 9.5.17.. הגיע למשרדי ב"כ המערערים (דאז) ביום 16.5.17.."**. בהחלטה שניתנה באותו יום נאמר כי על פני הדברים הערעור הוגש באיחור, והתאפשר למשיבים להגיש התייחסותם לעניין זה או בקשה להארכת מועד.

5. אחר זאת, הגישו המשיבים בקשה להארכת מועד להגשת ערעור. בבקשה, נטען על ידם כי פסק הדין נשלח בדואר רשום למשרד בא כוחם דאז עו"ד בוכניק על ידי מזכירות בית הדין האזורי בתאריך כלשהו בשבוע האחרון של חודש מאי 2017; משרד עו"ד בוכניק אינו מייצג את המשיבים בהליך זה; כפי שנמסר למשיבים על ידי עו"ד בוכניק ביום 16.5.2017 נשלח מכתב דרישה, ובאותו היום ביקש עו"ד בוכניק מב"כ המערער לשלוח אליו עותק מפסק הדין, ו**"קשוב לוודאי כי פסה"ד התקבל במשרדי עו"ד בוכניק מספר ימים לאחר מכן"**; פסק הדין הגיע למשרדי החברה ממשרד עו"ד בוכניק בסוף חודש מאי 2017, ואז פעלה החברה למציאת ייצוג משפטי והגשת הערעור; סיכויי הערעור גבוהים; אי קבלת הערעור לרישום תגרום למשיבים נזק כלכלי רב.

6. המערער טען כי לבקשת ב"כ המשיבים פסק הדין הומצא לו במייל ביום 17.5.2017 ועל כן יש לראות את יום 17.5.2017 כמועד המצאת פסק הדין, והערעור הוגש

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 13603-02-18

באיחור; הערעור הוגש באיחור בן תשעה ימים, ללא הסבר וללא בקשה להארכת מועד, ורק בדיעבד נתבקשה הארכת מועד להגשת הערעור; לא התקיים "טעם מיוחד" המצדיק הארכת מועד להגשת ערעור.

7. בתשובתם לתגובת המערער טענו המשיבים, בין היתר, כי אכן לא הגישו בקשה להארכת מועד בד בבד עם הגשת הערעור, עקב סברתם המוטעית כי עומד לרשותם פרק זמן בן 45 יום להגשת ערעור; בשל סיבות שונות נוצר נתק בין עו"ד בוכניק שייצג את המשיבים בבית הדין האזורי לבין המשיבים, על אף שהמשיב 2 הוא בנו של עו"ד בוכניק, ופסק הדין הגיע למשיבים ממשרדו של עו"ד בוכניק בסוף חודש מאי 2017; פסק הדין לא הגיע לידי המשיבים או לידי בא כוחם באמצעות בית הדין האזורי, אלא דרך מכתב ששלחה ב"כ המערער לב"כ המשיבים דאז. המשיבים שבו וטענו כי סיכויי הערעור גבוהים, ופירוט טענותיהם בעניין זה.

החלטת הרשמת מושא הליך זה:

8. בהחלטה מושא הבקשה קבעה הרשמת כי בנסיבות העניין לא ניתן לקבוע שהערעור הוגש באיחור ומשכך יש לקבלו לרישום, וזאת מנימוקים אלה:

8.1. מזכירות בית הדין האזורי המציאה את פסק הדין לב"כ המשיבים באמצעות הפקס ביום 13.5.2017. המצאה זו אינה עולה בקנה אחד עם תקנה 497א(א) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד – 1984, הקובעת כי המצאה בפקס תיעשה בהתייחס למסמך שאינו עולה על 10 עמודים, בעוד פסק הדין מחזיק 35 עמודים. מבחינה זו, נפל פגם בהמצאת פסק הדין לב"כ המשיבים באמצעות הפקס ואין לראות בה המצאה כדין.

8.2. אשר לטענת ב"כ המערער כי פסק הדין הומצא כדין לבא כוח המשיבים באמצעות הדואר האלקטרוני, קבעה הרשמת כי אין לראות בה המצאה כדין, נוכח העובדה כי הכתובת אליה נשלח פסק הדין אינה כתובת דואר אלקטרוני אשר נמסרה על ידי ב"כ המשיבים לבית הדין לצורך המצאת כתבי דיין על פי הוראת תקנה 497ג(א). לעניין זה קבעה הרשמת כי יש להקיש מהנפקס בעניין לובנה אבו עוסקה [רע"א 8467/06 לובנה אבו עוסקה נ' בית הברזל טנוס בע"מ

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 13603-02-18

(8.7.2010), שבו קיבל בית המשפט העליון טענה אודות פגם בהמצאת פסק הדין שנשלח על ידי בעל דין לצד שכנגד בפסק, עת פסק הדין הוצא מאתר האינטרנט ולא היה חתום כנדרש בתקנות, וקבע כי אין מדובר ב"פגם זניח".

8.3. הרשמת הוסיפה וקבעה כי אין מקום להחלת "כלל הידיעה" על המשיבים, באופן בו יימנה המועד להגשת הערעור מיום 17.5.2017, שכן גם אם מתקיימת בנסיבות העניין ידיעה ממשית של המשיבים אודות פסק הדין ביום 17.5.2017, הרי שלא מתקיימות נסיבות נוספות שנקבעו בפסיקה כתנאי להחלת כלל הידיעה. בין אלה, לא הוכחה התנהגות חסרת תום לב של המשיבים או שימוש בלתי סביר בהליכי משפט על מנת לקנות ארכה להגשת הערעור. כמו כן, לא חלף פרק זמן משמעותי מהמועד בו היה על המשיבים להגיש את הערעור בהתייחס למועד הידיעה לבין המועד בו הוגש הערעור בפועל. החלטת הרשמת היא מושא הליך זה.

החלטה בבקשה לעיכוב ביצוע:

9. לאחר שהערעור נתקבל לרישום הגישו המשיבים בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין. בהחלטה מיום 20.3.2018 נדחתה הבקשה. אשר לסיכויי הערעור נפסק כי **"אף אם קיים ספק בקשר לדרך בה הגיע בית הדין לחלק מקביעותיו, הרי שתוצאת פסק הדין נכונה גם מנימוקים שלא פורטו בו"**, ועל פני הדברים, המשיבים לא שכנעו כי **"סיכויי ערעורם .. גבוהים באופן המצדיק בפני עצמו עיכוב ביצוע"**. אשר למאזן הנוחות נפסק כי המשיבים לא הציגו כל מידע על מצבו הכלכלי של המערער, ולא ניסו להציג נתונים המלמדים כי יקשה עליהם לגבות את הסכום שנפסק לזכות המערער; הסכומים שנפסקו למערער הם בגין זכויות מכוח חוקי המגן; אין מדובר בסכום גבוה במיוחד שיהיה קשה לקבלו חזרה. נוכח האמור נדחתה הבקשה, והמשיבים חויבו בהוצאות בסך של 3,000 ₪.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 13603-02-18

טענות הצדדים בערעור על החלטת הרשמת:

10. **המערער טען** כי בהמשך להתנהלותם של המשיבים בתקופת עבודתו, עת הפרו "כמעט כל חוק מגן אפשרי" והן בהליך המשפטי, עת הגישו נגד המערער תביעת סרק בסכום עתק, ממשיכים המשיבים לנהוג בחוסר נקיון כפיים קיצוני, עת אינם מקיימים את פסק הדין וגורמים למערער הוצאות נוספות המתחייבות מנקיטת הליכי הוצאה לפועל, ומהגשת בקשות ותשובות לבקשותיהם. כמו כן, בטענתם כי "אינם מיוצגים" בהליכי הערעור מהתלים המשיבים בבית הדין, שכן אביו של המשיב 2 ייצג אותם לאורך כל הדרך, ובקשותיהם הגם שאינן חתומות על ידי עורך דין מנוסחות על ידי עורך דין וכוללות טענות משפטיות.

11. **לגופו של עניין** נטען כי פסק הדין הומצא על ידי ב"כ המערער לב"כ המשיבים, **לבקשתו**, הן באמצעות הפקס והן באמצעות דואר אלקטרוני ביום 17.5.2017, בהמשך למכתב דרישה מפורט שהומצא לו ביום 16.5.2017. זאת, לאחר שפסק הדין הומצא לו על ידי בית הדין האזורי באמצעות הפקס ביום 13.5.2017; נוכח העובדה שפסק הדין הומצא באמצעות הפקס והדואר האלקטרוני לב"כ המשיבים על פי **בקשתו**, ולא הועלתה כל טענה בנוגע להמצאת פסק הדין, יש לקבוע כי הייתה המצאה כדין, ולחלופין – יש להעדיף בנסיבות העניין את "כלל הידיעה" על פני "כלל ההמצאה"; עיון בפסק הדין שצורף במלואו להודעת הערעור מעלה כי הוא נושא תאריך 9.5.2017 ואת חותמת מזכירות בית הדין האזורי. מכאן, שהמשיבים עשו שימוש באותו מסמך – פסק הדין אשר הומצא לבא כוחם "דאז" ישירות על ידי מזכירות בית הדין ו/או על ידי ב"כ המערער ביום 16.5.2017; בנוסף, הערעור אינו מעלה כל שאלה משפטית, וסיכויי קלושים. בהקשר זה הסתמך המערער גם על ההחלטה שבה נדחתה הבקשה לעיכוב ביצוע.

12. **המערער הוסיף וטען** כי החלטת הרשמת מבוססת על טעות עובדתית בדבר אופן המצאת פסק הדין, שכן ב"כ המערער המציאה את פסק הדין לב"כ המשיבים הן באמצעות הפקס והן באמצעות הדואר האלקטרוני (ולא רק באמצעות הדואר האלקטרוני) וזאת **לבקשתו של ב"כ המשיבים, לכתובת אשר נמסרה על ידו, והוא אף אישר את קבלת פסק הדין בדואר אלקטרוני**. בנסיבות אלה, נוכח העובדה שפסק הדין הומצא לב"כ המשיבים בדרך בה ביקש, המשיבים מנועים מלהעלות

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 13603-02-18

טענה בעניין אופן ההמצאה. בהקשר זה אף הודגש כי לא הוגש תצהיר בעניין ההמצאה על ידי בא כוחם של המשיבים, עו"ד בוכניק בעניין נסיבות המצאת פסק הדין, נסיבות הפסקת הייצוג ו"הנתק" הנטען בינו לבין המשיבים ושאר הנסיבות הרלוונטיות; המשיבים לא טענו כי לא בוצעה להם המצאה כדין של פסק הדין, וכפי שקבעה הרשמת בהחלטתה, המשיבים "אינם נוקבים במועד בו הומצא פסק הדין לידיהם וטענותיהם באשר למועד המצאת פסק הדין ואשר לאופן המצאתו התאפיינו בחוסר בהירות"; בנסיבות המקרה, יש להחיל את "כלל הידיעה", שכן הוכחו הן ידיעה מלאה, ספציפית וברורה של מלוא תוכן פסק הדין הן ממכתב הדרישה של ב"כ המערער והן מהמצאת פסק הדין באופן בו התבקש, והן התנהלות בחוסר תום לב – אי מתן מענה לפניית ב"כ המערער בקשר לביצוע פסק הדין, אי מתן הודעה על הפסקת הייצוג, והתחמקות ממתן פירוט על המועד שבו הומצא להם פסק הדין על ידי בא כוחם; לא התקיימו "טעמים מיוחדים" המצדיקים הארכת מועד להגשת ערעור.

13. **המשיבים טענו** כי אין להתערב בהחלטת הרשמת אשר קיבלה את הבקשה להארכת מועד שהוגשה על ידם "למען הזהירות בלבד", וקבעה כי הערעור לא הוגש באיחור; פסק הדין מושא הערעור לא הומצא כדין למשיבים, שכן ההמצאה בפקס ובדואר האלקטרוני לא נעשתה בהתאם לתקנות, ואף עובר למועד זה פסק הדין האזורי לא הומצא כדין למשיבים; גם אם היה איחור בהגשת הערעור, מדובר באיחור קל שאין בו כדי לפגוע בצפייה של המערער לסופיות ההתדיינות; המשיבים שילמו את מלוא הסכום שנפסק על ידי בית הדין האזורי וכן את ההוצאות בהן חויבו בהחלטה בבקשה לעיכוב ביצוע מיום 20.3.2018.

14. **בתשובה לטענות המשיבים טען המערער** כי המשיבים לא טענו שפסק הדין לא הומצא להם או שלא הומצא להם כדין, וטענה זו "נולדה" לראשונה רק לאחר החלטת הרשמת מושא הליך זה. בהקשר זה הודגש כי בפתיח להודעת הערעור טענו המשיבים כי "פסק הדין הגיע למשרד ב"כ המערערים (דאז) ביום 16.5.2017", ועד היום לא נקבו במועד שבו הומצא למשיבים פסק הדין; הטענה כי עו"ד בוכניק הפסיק לייצג את המשיבים במהלך חודש מאי אינה אמת, שכן ביום 7.7.2017 הגיש עו"ד בוכניק תגובה לבית הדין האזורי בנוגע לדרישת המערער לקבלת פסיקתא.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 18-02-13603

מכאן, כי המשיבים היו מיוצגים על ידי עו"ד בוכניק גם במועד הגשת הערעור – 25.6.2017; הסיבה לאיחור בהגשת הערעור היא סברתם המוטעית של המשיבים כי פרק הזמן להגשת ערעור הוא 45 יום, וסיבה זו אינה בגדר "טעם מיוחד" להגשת ערעור; סיכויי הערעור קלושים, שכן הוא סב על ממצאים עובדתיים, עת פסק דינו של בית הדין האזורי מבוסס היטב בראיות שהוגשו (ושלא הוגשו – כגון הימנעות מהעדת מנכ"ל החברה) בפניו, ובהתייחס לתביעה שכנגד קבע בית הדין האזורי כי "טוב היה לה לולא הוגשה".

הכרעה:

15. לאחר בחינת טענות הצדדים וכלל החומר שבתיק הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור על החלטת הרשמת להתקבל ולא היה מקום לקבל לרישום את הערעור שהוגש על ידי המשיבים.

16. כפי שקבעה הרשמת בהחלטתה, במקרה הנדון בית הדין האזורי לא המציא כדין את פסק הדין לב"כ המשיבים, שכן פסק הדין האוחז 35 עמודים הומצא לב"כ המשיבים באמצעות הפקס.

17. אולם, לדעתנו, נוכח המצאת פסק הדין לב"כ המשיבים דאז באמצעות הפקס והדואר האלקטרוני **כבקשתו**, ומשאין מחלוקת כי הומצא לב"כ המשיבים פסק הדין במלואו כך שהייתה למשיבים ידיעה מלאה על פסק הדין, יש להחיל בנסיבות אלה את "כלל הידיעה", ועל כן מועד ההמצאה הוא יום 17.5.2017, כפי שהמשיבים אישרו למעשה בהודעת הערעור שהוגשה על ידם. זאת, מנימוקים שיפורטו להלן.

18. מהחומר שבתיק עולות העובדות הבאות:

18.1. ביום 16.5.2017 שלחה ב"כ המערער מכתב דרישה מפורט לב"כ המשיבים.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 13603-02-18

18.2. בתשובה למכתב, על גבי מכתב הדרישה, כתב ב"כ המשיבים כך :

"עו"ד בושינסקי –

עדיין לא ראינו ולא קיבלנו את פסה"ד. אשמח כי תשלחו בפקס למשרדנו את פסה"ד ו/או במייל ע"מ לגבש עמדה למכתב זה".

(ההדגשה הוספה – ל.ג.).

18.3. בהמשך לכך, שלחה ב"כ המערער לב"כ המשיבים העתק **מלא** של פסק הדין – הן בפקס והן בדואר אלקטרוני, לכתובת הדואר האלקטרוני שנמסרה לה על ידי משרד ב"כ המשיבים, וזאת ביום 17.5.2017. **עובדה זו לא הוכחה על ידי המשיבים**, שכאמור אף ציינו בהודעת הערעור כי פסק הדין הגיע למשרד בא כוחם ביום 16.5.2017.

18.4. ביום 19.6.2017 פנתה ב"כ המערער לב"כ המשיבים בעניין ביצוע פסק הדין.

18.5. ביום 25.6.2017 הגישו המשיבים את הודעת הערעור, תוך שצינו כי פסק הדין הגיע למשרדי בא כוחם ביום 16.5.2017, וללא שהגישו בד בבד עמה בקשה להארכת מועד להגשת ערעור.

19. אשר לשאלת היחס בין "כלל ההמצאה" לבין "כלל הידיעה" נפסק מפי חברי, השופט איטח (כתוארו אז), בעניין **חיים כץ** [ע"ר (ארצי) 41346-03-12 **חיים כץ** – **נופשים פלוס בע"מ** (11.4.2013)] כך :

"מניין הימים להגשת ערעור נקבע בתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), התשנ"ב – 1991 (להלן – התקנות). לפי התקנות, נקצבו 30 ימים להגשת הערעור (תקנה 73 לתקנות). לפי תקנות אלה מניין הימים הוא מיום 'שימוע' פסק הדין או מיום ההמצאה של פסק הדין או של כתב הערעור, לפי העניין. אופן 'ההמצאה' נקבע בתקנות 475 - 503 לתקסד"א, אשר חלות בבתי הדין לעבודה מכוח תקנה 129 לתקנות. רק המצאה כפי שנקבע בתקנות מתחילה את מניין הימים שנקצבו לבעל דין לביצוע פעולה משפטית. מסירת כתב בית דין או פסק דין שלא לפי הקבוע בתקנות לא נחשבת כהמצאה. גישה זו כונתה בפסיקה 'כלל ההמצאה', והיא נועדה לספק את הודאות הדרושה לצורך מניין הימים.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 13603-02-18

עם זאת, וכפי שנקבע בפסיקת בית המשפט העליון [רע"א 11286/05
אריק זמיר נ' בנק לאומי למשכנתאות בע"מ (2007) ובפסיקת בית דין זה
(ע"ר (ארצי) 38199-05-11 נתן קרמר - שרה אורן (29.8.2011):

'במרוצת השנים, התפתחה בפסיקה גישה לפיה ניתן, במקרים מיוחדים, למנות את הימים להגשת ערעור מן המועד בו הגיע פסק הדין לידיעתו של המערער, אף אם פסק הדין עליו הוא מבקש לערער הומצא לו במועד מאוחר יותר. גישה זו כונתה בפסיקה "כלל הידיעה". על פי גישה זו, ניתן לתת תוקף ל"כלל הידיעה" במקרים חריגים ומיוחדים בהם קיים "דבר מה נוסף", כלשונו, המצדיק סטייה מן האיזון שערך מחוקק המשנה בדיני ההמצאה שבתקנות. גישה זו אומצה על ידי בית דין זה. כך, בפרשת שדה (עא"ח 18/07 ד"ר אילן שדה – אוניברסיטת בן גוריון; פסק דין מיום 3.3.08) נקבע העקרון כי "גישת הידיעה" תיושם במקרים חריגים בלבד בהם מתקיימים שני תנאים בסיסיים של ידיעה ממשית של בעל הדין על תוכן פסק הדין ואופן התנהגותו בניהול ההליכים מאז. הכלל הוא שיש להעדיף את "כלל ההמצאה" על פני "כלל הידיעה", זאת בתנאי ש"כלל ההמצאה" אינו משמש מנוף להתנהגות חסרת תום לב, בלתי מוצדקת או בלתי מידתית של הצד שכנגד, או לשימוש בלתי סביר בהליכי בית משפט'.

20. בעניין מירון חומש [ע"ר 9952-04-12 מדינת ישראל – מירון חומש (20.9.2012)] נפסק כי יש להפעיל את "כלל הידיעה" לעניין מניין הימים להגשת ערעור שכנגד, בנסיבות שבהן הודעת הערעור (שממנה נמנה המועד להגשת ערעור שכנגד) הומצאה לב"כ המשיב בערעור בהודעת דואר אלקטרוני, והיא אישרה את קבלת הודעת הערעור ולא העלתה כל טענה לעניין דרך ההמצאה, באופן שיש בו כדי להצדיק הסתמכות המדינה על ההמצאה; ובנוסף, ב"כ המשיב בערעור הסתמכה על מועד זה לצורך חישוב המועד להגשת הערעור שכנגד (חישוב שהיה מוטעה כיוון שהסתמכה על המועד להגשת ערעור שכנגד על פי תקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד – 1984 ולא על המועד להגשת ערעור שכנגד על פי תקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), תשנ"ב – 1991).

וראו גם:

ע"ר 25768-11-13 המוסד לביטוח לאומי – דנה תמר פרבר (20.10.2013) והאסמכתאות שם.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 13603-02-18

21. **ומן הכלל אל הפרט**: אנו סבורים, כי בנסיבות המקרה הנדון, שבו ב"כ המשיבים ביקש **במפורש** כי פסק הדין יומצא לו בפקס או בדואר אלקטרוני, על מנת שיוכל לגבש את עמדתו לעניין מכתב הדרישה לביצוע פסק הדין, ופסק הדין במלואו הומצא לב"כ המשיבים בהתאם למבוקש על ידו - המשיבים מנועים מלטעון כי פסק הדין לא הומצא להם כדין. בבקשתו המפורשת של ב"כ המשיבים כי פסק הדין יומצא לו באמצעות הפקס או הדואר האלקטרוני, וזאת על מנת שיוכל לגבש את עמדתו ביחס למכתב הדרישה, **יש משום יצירת מצג כלפי המערער ובאת כוחו כי מניין הימים להגשת ערעור החל ביום שבו הומצא לו פסק הדין על פי בקשתו.** הניסיון להיתלות בעובדה שפסק הדין הומצא שלא לכתובת דואר אלקטרוני שנמסרה על ידי בא כוחם של המשיבים ככתובת להמצאת כתבי בי דין על פי תקנה 497ג(א) לתקנות סדר הדין האזרחי נגוע בחוסר תום לב, ויש בו משום ניסיון להשתמש בדיעבד בפגם בהמצאה, על מנת להשיג יתרון דיוני החורג מתכלית התקנה. אין לקבל מצב שבו בא כוחו של בעל דין מוסר לבא כוח בעל הדין שכנגד כתובת דואר אלקטרוני לצורך המצאת כתב בי דין מסוים, ואחר כך בעל הדין משתמש בכך שאותה כתובת דואר אלקטרוני אינה כתובת שנמסרה על פי התקנות לצורך המצאת כתבי בי דין. נוכח האמור, יש לראות בפנייתו של ב"כ המשיבים לב"כ המערער כי תמציא לו את פסק הדין באמצעות הפקס או המייל כ"**דבר מה נוסף**" המצדיק להעדיף במקרה הנדון את "כלל הידיעה" על פני "כלל ההמצאה".

22. נוסף, כי המשיבים עצמם ראו את מועד המצאת פסק הדין לבא כוחם כמועד ממנו החל מניין הימים להגשת ערעור, אלא שסברו בטעות כי עומדים לרשותם 45 יום להגשת ערעור, פרק הזמן להגשת ערעור על פי תקנות סדר הדין האזרחי, ולא היו מודעים לכך כי על פי תקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), תשנ"ב – 1991 המועד להגשת ערעור הוא 30 יום ממועד המצאת פסק הדין. מכאן, **שבזמן אמת**, במועד שבו הגישו המשיבים את הודעת הערעור, הם לא הסתמכו על כך שהמצאת פסק הדין למשרד בא כוחם אינה בגדר המצאה כדין על פי "כלל ההמצאה" ולכן טרם חלף המועד להגשת ערעור, אלא כאמור סברו בטעות שעומד לרשותם פרק זמן בן 45 יום להגשת הערעור. טענת המשיבים בסיכומים כי הגישו את הבקשה להארכת מועד "למען הזהירות בלבד" אף היא נגועה בחוסר תום לב, שכן **בזמן אמת** אף

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 18-02-13603

שנטען על ידם שפסק הדין לא הומצא על ידי מזכירות בית הדין לא טענו כי פסק הדין של בית הדין האזורי לא הומצא כדין.

23. מנגד, כאמור, ב"כ המשיבים ביקש כי יומצא לו פסק הדין על מנת שיוכל לגבש את עמדתו בנוגע למכתב הדרישה, עת אחת האפשרויות היא כמובן הגשת ערעור על פסק הדין. נוכח האמור, משלא הוגש ערעור בחלוף שלושים יום ממועד ההמצאה, ומשלא ניתנה על ידי ב"כ המשיבים כל הודעה על הכוונה להגיש ערעור, גם בתגובה למכתב ב"כ המערער מיום 19.6.2017 בעניין ביצוע פסק הדין, הרי שנוצרה למערער צפייה סבירה כי לא יוגש ערעור, וקבלת הערעור לרישום פוגעת באינטרס ההסתמכות של המערער לסופיות ההתדיינות.

24. לאחר בחינת כלל טענות המשיבים, לא מצאנו כי מתקיימים "טעמים מיוחדים" המצדיקים הארכת המועד להגשת ערעור. אשר לסברה המוטעית בעניין המועד להגשת ערעור – אין היא בגדר "טעם מיוחד" שכן מדובר ב"טעות" שניתן היה למנוע על ידי בדיקת הוראות התקנות בעניין המועד להגשת ערעור. אשר לסיכויי הערעור – ערעור המשיבים סב על ממצאיו העובדתיים של בית הדין האזורי, ועל נושאים המצויים בשיקול דעתו של בית הדין האזורי – שיעור הפיצוי בגין הליך פטורים שלא כדין ושיעור הוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין. לאחר בחינת טענות המשיבים בעניין זה, לא מצאנו כי סיכויי הערעור טובים במידה כזו המצדיקה לראות בהם **כשלעצמם** טעם מיוחד להארכת מועד, בהעדר טעמים אחרים. אכן, מדובר בסכום משמעותי ביחס לתקופת עבודתו של המערער ומשכורתו החודשית, אולם אין מדובר ב"סכום עתק" כנטען על ידי המשיבים, כך שגם שיעור הסכום שנפסק אינו בגדר "טעם מיוחד" להארכת מועד להגשת ערעור.

25. אשר לפגמים שנפלו בהגשת הערעור על החלטת הרשמת – הרי שבהחלטה מיום 23.3.2018 התקבל לרישום הערעור על החלטת הרשמת, כך שלא היה מקום להעלות טענות אלה שנית.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 13603-02-18

26. סוף דבר - על יסוד כל האמור לעיל, הערעור מתקבל. המשיבים ישלמו למערער שכ"ט עו"ד בסך של 3,000 ₪, וזאת בתוך 30 יום מהיום.

ניתן היום, י"ט תמוז תשע"ח (02 יולי 2018), בהעדר הצדדים וישלח אליהם.

סיגל דוידוב-מוטולה,
שופטת

לאה גליקסמן,
שופטת

אילן איטח,
סגן נשיאה, אב"ד

מר אמנון גדעון,
נציג ציבור (מעסיקים)

גברת חיה שחר,
נציגת ציבור (עובדים)

